

Eva Andreas

Tunadalskyrkan, Köping 190630

”Vi för vår del kan inte låta bli att tala om vad vi har sett och hört”

Apg 4:13-31

Lärjungen Petrus kunde se tillbaka på många händelser med Jesus. En dag när han var ute och fiskade, kom Jesus gående och började prata med dem som fiskade och det slutade med att han gav dem ett uppdrag: ni skall bli människofiskare. Och de fick vara med om mycket: helande, upprättelse, ja t o m att få gå på vatten. Men så hände det oväntade. Jesus blev tillfångatagen och dömd till döden. Petrus kunde inte förstå det och blev rädd, så rädd att han förnekade tre gånger att han kände Jesus. Men några veckor senare i samband med att de börjat fiska igen efter allt som varit kom Jesus till dem, och Petrus fick tre gånger säga hur mycket han älskade Jesus, och så fick han uppdraget att bli ledare för första församlingen.

I samband med att Jesus togs från jorden till sin himmelska tillvaro fick Petrus och de andra lärjungarna uppdraget att gå ut och göra alla människor till lärjungar och lära dem om Jesus. Och de fick också löftet om att få kraft när den helige ande kom. Och på pingstdagen gick det i uppfyllelse. De fick berätta om Guds gärningar så att människor från hela världen förstod på sitt eget språk, och Petrus fick predika på det gemensamma språket och tretusen kom till tro på Jesus.

Och så var det hela igång. Petrus fick ett helt nytt jobb, att tillsammans med övriga lärjungar se till att den första kristna församlingen fungerade och att budskapet om Jesus fortsatte att spridas. Vi har inga egentliga tidsangivelser i Apostlagärningarna som berättar om det som hände, men man kan väl anta att det gått en tid, och att de hade vant sig vid det nya. Då var det dags för Petrus och Johannes att som så många gånger förr gå till templet för att be. Förmodligen hade de sett en lam man sitta där många gånger också, eftersom han var helt beroende av allmosor för att överleva, och det tillhörde judarnas plikter att ge så gott det gick. Men den här dagen hände något. När Petrus och Johannes fick höra mannens bön om hjälp, insåg Petrus att de hade ett mycket bättre erbjudande och sa: silver och guld har jag inte, men vad jag har det ger jag dig. I

Nasareen Jesu namn, stig upp och gå! Han reste honom upp och medens fick mannen kraft att gå, och hoppade sedan omkring och prisade Gud. I över fyrtio år hade han varit sjuk, och nu kom Jesus kraft över honom.

Och istället för att fortsätta till bönemötet fick det bli ett improviserat väckelsemöte, eftersom folket undrade vad som hade hänt, och Petrus fick ställa sig upp och förklara vem Jesus var och vilken kraft som finns i namnet Jesus.

Folket jublade över det som hade hänt, men det var några som inte tyckte om det. Folkets ledare, översteprästerna och de skriftlärdade. De hade ju ett antal månader tidigare lyckats få Jesus dömd till döden, och därmed all hans påverkan borta (trodde de) men nu kom allt tillbaka, och man kan bara ana rädslan hos dem över att helt tappa kontrollen, för människorna vände sig ju till Jesus istället för till dem, och lyssnade mycket mer på honom och fick del av allt han kom med. Och så får de höra samma sak igen, fast nu av män som inte ens hade en rätt utbildning för att tala teologi, de var ju bara enkla och olärdade män, men de hade folkets öra och det gick inte att bortförklara det som hänt den sjuke mannen. Ledarna beslutade att sätta Petrus och Johannes i häkte för att kunna bestämma vad de skulle göra med dem. Det blev verkligen ett bönemöte med förhinder.

Petrus hade tidigare varit rädd för allt som hände, så rädd att han till och med förnekade Jesus där han stod på översteprästens gård, men nu hade något hänt; efter pingstdagen fick han en helt ny frimodighet och vågade stå upp för Jesus också inför översteprästerna. Vi läser Apg 4:13-31 om vad som hände:

13 När de såg hur frimodiga Petrus och Johannes var och märkte att båda var enkla och olärdade män, förvånade de sig. De kände igen dem som följeslagare till Jesus, 14 och när de såg mannen som hade blivit botad stå där tillsammans med dem, blev de svarslösa. 15 De befallde dem att vänta utanför rådet och overlade sedan med varandra. 16 ”Vad skall vi göra med de här människorna? Att ett märkligt tecken har skett genom dem är uppenbart för hela Jerusalem, och vi kan inte förneka det. 17 Men för att ryktet inte skall spridas ännu mer bland folket måste vi varna dem för att hädanefter tala till någon i det namnet.”

18De kallade in dem och sade åt dem att aldrig tala eller undervisa i Jesu namn. 19Men Petrus och Johannes svarade dem: "Tänk efter själva om det är rätt inför Gud att lyda er mer än honom. 20Vi kan inte tiga med vad vi har sett och hört." 21Då gav de dem en ny sträng varning men släppte dem sedan. För folkets skull såg de ingen möjlighet att straffa dem; alla prisade ju Gud för vad som hade skett, 22ty mannen som hade blivit botad genom detta tecken var över fyrtio år gammal.

Bön om helig ande

23Sedan de hade blivit fria sökte de upp sina egna och berättade vad överstepräster och de äldste hade sagt till dem. 24När de andra hörde det började de gemensamt be högt till Gud och sade:

"Härskare, du som har gjort himmel och jord och hav och allt vad de rymmer, 25du som har låtit den heliga anden säga genom vår fader David, din tjänare:

*Varför förhäver sig hedningarna,
varför smider folken fåfänga planer?*

*26 Jordens kungar träder fram
och furstarna gaddar sig samman
mot Herren och hans smorde.*

27Ja, de har sannerligen gaddat sig samman här i denna stad mot din helige tjänare Jesus, som du har smort. Herodes och Pontius Pilatus, hedningarna och Israels folk, 28alla har de gjort vad din makt och ditt beslut hade förutbestämt. 29Se nu hur de hotar oss, Herre, och ge dina tjänare frimodighet att förkunna ditt ord. 30Sträck ut din hand och bota de sjuka, låt tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn."

31När de hade slutat be skakade marken där de var samlade, och alla fylldes av den heliga anden och förkunnade frimodigt Guds ord.

Tänk att Petrus till och med vågade sätta sig upp mot överstepräster och säga emot dem: Vi för vår del kan inte låta bli att tala om vad vi har sett och hört. Mänskligt sett hade de kunnat bli tysta, gömt sig någonstans där ingen visste var de fanns och tagit översteprästernas uppmaning på allvar, men det var något inom dem som var viktigare. Jesu uppdrag att gå ut och berätta om honom, en stark visshet om vikten av tron på Jesus och den heliga ande inom dem som skulle hjälpa dem att vittna.

De hade en helt ny frimodighet och det berättas lite nu och då hur de uppfylldes av anden och började prata, eller göra saker. De fick ta emot anden på pingstdagen, och sedan kunde Gud aktivera det vid olika tillfällen när det behövdes. Man skulle kunna likna det vid att ha en mobiltelefon som behöver laddas för att fungera. Batteriet finns där och har egentligen all kraft som behövs, men det behöver aktiveras för att det ska ha en normal funktion. Och jag tänker att det är så för oss idag också. Vi får del av den heliga ande när vi kommer till tro, sedan kan vi få uppleva det som kallas andedop, där andens gåvor blir synliga, där vi får en helt ny kärlek till Jesus, men sedan också fyllas av anden, som Petrus, i speciella situationer där det behövs, och det är inte säkert att det märks förrän efteråt, det är inte en speciell känsla, det är inte speciella yttre omständigheter utan mitt i vardagen, mitt i mötet med en annan människa kan Gud "ladda upp" oss för att använda oss. Men förutsättningen är vår närhet till honom, att vi vill bli använda, att vi är öppna för att ta emot.

Församlingen som hade bildats bestod ju av många människor och en del av dem var säkerligen med när Petrus och Johannes häktades, och man kan anta att församlingen tillbringat natten i bön för sina ledare, för det som hände dem var ju också en angelägenhet för församlingen, för om en lem lider så lider hela kroppen skriver Paulus och särskilt om ledarna hamnar i knipa. Hittills hade det varit framgång, nu började det hårdna lite omkring dem. För Petrus och Johannes var det också viktigt att komma tillbaka till församlingen. Inte för att konstatera att nu var allt slut, nu fick de inte prata mer om Jesus, utan för att be om vishet, be om hjälp att hantera den uppkomna situationen och om mod att våga stå upp för Jesus.

Och det är verkligen ingen bön om hjälp att hålla tyst för att lyda överstepräster utan tvärtom: Se nu hur de hotar oss Herre, och ge dina tjänare frimodighet att förkunna ditt ord. Sträck ut din hand och bota de sjuka, låt tecken och under ske genom din heliga tjänare Jesus namn.

Kraften fylldes på i gemenskapen i församlingen. Ensam är inte stark, utan att få dela livet med varandra gör att man kan stötta och hjälpa varandra. Och jag tror att det här är något viktigt för oss idag också. Dels i den egna församlingsgruppen, men också i den gemensamma gemenskapen som vi möts i idag. Vi får uppmuntra varandra, vi får be

för varandra, vi får be om mod att våga stå upp för Jesus och se att vi är många tillsammans, och kanske vid kaffebordet dela upplevelser av hur Gud mött och fyllt på med ande för att möta en särskild människa. För den helige ande kommer inte i första hand för att uppfylla våra känslor och låta oss känna oss välsignade, även om det naturligtvis kan vara så också, utan för att hjälpa oss att berätta om Jesus och påminna oss om allt han har gjort och är.

Det blev ett annorlunda bönemöte till slut, inte i templet som de hade tänkt sig, utan tillsammans i församlingen, Gud visade sin makt genom att marken skakade där de var samlade till bön, och det noteras att alla fylldes av den heliga ande- alla fick möjligheter när de var och en kom hem till sitt eget, till sin vardag igen och förkunnade frimodigt Guds ord.

Vi behöver varandra, och Gud vill använda oss allihop, och vill genom sin helige ande låta oss vara i funktion, och så kan vi få hämta kraften hos varandra, i en levande gemenskap med Jesus i centrum.

AMEN